

TJEN FOLKET

★ medlemsblad for AKP(m-l) ★

JANUAR 1976

**1. Mai
1976**

NØKKELEN TIL FRAMGANG: MOBILISERING! ORGANISERING!

INNHOLD DETTE NUMMER

LEDER.

1. Mai 1976: Massemobili-
sering er nøkkelen til framgang s. 2

LANDSMØTEFORBEREDELSENE

Vedtektsrevisjonen s. 4

Vedtektsrevisjonen s. 5

DEN FAGLIGE KAMPEN

Kritikk av direktiv om
tariffoppgjøret s. 7

Svar på kritikk av tariff-
krava s. 7

Mot vulgarisering i
korrigeringa — for en
revolusjonær taktikk! s. 9

Kamp mot anti-kommunismen?
— eller familien Nordby? s. 10

Svar til kamerat Ole:
Du glemmer den
revolusjonære taktikken s. 10

Styrk masselinja i
rotasjonsinnsamlinga s. 12

VERVEKAMPANJEN:

Vervebrosjyra åpner for å verve
medlemmer med revisjonistiske
standpunkter s. 13

Tog 1. Mai s. 14

1. Mai — Organiser rundt
partiet! s. 14

LEDER:

1. MAI 1976: MASSEMOBILISERING OG ORGANISERING ER NØKKELEN TIL FRAMGANG!

(Til lagsmøte om 1. Mai)

Ved utgangen av året ser borgerskapet fortsatt ingen ende på krisa. Ledigheten er den største på lenge og økende. I LO-toppen er det duket for et kriseoppgjør ved vårens tariffrevisjon, der det skal gis bare minimale pengetillegg samtidig som prisstiginga vil fortsette. Grunnlaget for store kamper er tilstede.

Den politiske situasjonen for 1. mai -76 er prega av at DNA har hatt en viss framgang og også fører an i en rabiat anti-kommunistisk hetskampanje retta mot AKP. SV er sterkt svekka og står like før en splittelse. Disse trekkene er det nødvendig å vie full oppmerksomhet ved utforminga av linja. Framfor alt stiller situasjonen store krav til gjennomføringa av partiets enhetspolitikk og til partiets evne til å

DNA har når denne lederen skrives ennå ikke lansert sin 1. mai-linje. Regjeringa har tatt en del «initiativer» mot ledigheten og prisstiginga og har lykkas i å skape visse forhåpninger til sin politikk blant arbeidsfolk. DNA/LO-toppen angriper også opposisjon hardere og åpnere enn før, og har en viss offensiv på gang. I samsvar med dette vil den høyre-sosialdemokratiske «fana» 1. mai med stor sannsynlighet være: opplutning om regjeringa, AP og LO-toppen.

Høyre-sosialdemokratene fører også an i en omfattende og organisert kampanje mot AKP. DNA er livredd krisa. Samtidig frykter de for vår økte evne til å lede aksjoner. Derfor arbeider de frenetisk for å drive oss ut av faglige posisjoner og for å uskadeliggjøre vår innflytelse i arbeiderklassen.

I LO-toppens omvendte verden, der fagforeninger trues med eksklusjon for å støtte streiker, eller for å ekskludere streikebrytere, er ingenting rimeligere enn at de vil møte klassekamparrangementer 1. mai med å utelukke foreninger og arbeidere som går i spissen. Høyre-sosialdemokratiet vil derfor stå fram som en sterkere og farligere hovedmotstander 1. mai enn tidligere.

Men samtidig er det ikke mulig for DNA å skjule sitt ansvar for arbeidsledigheten og prisstiginga. Aspengren og Høydal vil 1. mai sitte med ansvaret for et elendig tariffoppgjør. Dette forholdet rommer nødvendigvis problemer og tilbakeslag for DNA.

Kampen mot krisa, mot permitteringer og oppsigelser, mot arbeidsledigheten og prisstiginga, kampen for lønningene, — nettopp dette er de brennende sakene for arbeiderklassen. Derfor må de stå i forgrunnen på 1. mai. Dette er også det viktigste våpenet å møte DNAs offensiv med.

HVA MED SV?

Splittelsen av SV vil om kort tid være et faktum. Indre strid og fraksjonskamp lammer i øyeblikket både SV og NKP. Også etter at splittelsen er gjennomført vil det være

fraksjonskamp om indre problemer i begge partier. »Enhets»partiet SV har fått et ulivssår, også i arbeiderklassens øyne.

SV fulgte 1. mai -75, taktikken å søke en felles plattform for samarbeid med AP innafør de lokale samorganisasjonene. Deres eneste vilkår for et sånt samarbeid var: ingen paroler som åpent slutter opp om AP, og representasjon for SV på talerstolen. Siden da har SV vært gjennom et veritabelt valgtilbakeslag, spesielt blant arbeidervelgerne. AP har gjennomført ei vellykka kampanje mot SV. For AP vil det være liten grunn til å ta noe som helst hensyn til SVs krav om at samorganisasjonenes tog skal «gjenspeile de to strømningene i arbeiderbevegelsen». Enten vil SV måtte sluke APs diktat rett, eventuelt utspedd bare med ubetydelige konsesjoner, eller de må ta initiativ til egne arrangementer for å bevare ansikt. Og SVs styrke i egen massemobilisering er mer skrøpelig enn noen gang.

NKP vil gå sammen med høyre-sosialdemokratiet og over alt være en spydodd for APs mest reaksjonære politikk, og samtidig arbeide for å fremme pro-sosialimperialistiske paroler.

Denne situasjonen krever at partiet går bredt ut i opplegget av 1. mai-demonstrasjonene. Situasjonen i klassekampen er gunstig. Den moderne revisjonismen har fått en knekk og har store problemer. Men klimaet vil også bli hardere, og vi vil bli hardere angrepet. 1. mai vil derfor bli en viktig styrkeprøve for partiet.

HVA ER KAMPSAKENE

o Kampen mot *DNA-regjeringa*, *DNA* og *LO-toppen*. Kamp mot ledigheten, permitteringer og oppsigelser, nedlegginga av kvinnearbeidsplasser, prisstiginga — alt dette er brennende klassesaker som må gis en sentral plass. LO-toppen satset på å ha avslutta *tariffoppgjøret* før 1. mai. Lokal kamp vil i høyeste grad være nødvendig.

o Kamp mot *klassem samarbeidet*, enhet på klassekampens grunn, styrk fagbevegelsens kampkraft!

o Kampen mot *imperialismen* må i forgrunnen. Kamp mot de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet! Solidaritet med verdens kjempende folk! Kampen for norsk sjølråderett må ha sin plass — 200 mil-kravet må fram.

En del kamerater viste i 75 unnfalshet i å ta opp kampen mot de to supermaktene. Eksempelvis fantes det paroler mot supermaktens opprustningspolitikk. Er dette tillatelig? Helsingfors-konferansen kunne vedtatt en sann parole! Eller så snakket en allment om imperialismen uten å nevne supermaktene, eller om supermaktene uten å nevne dem. Hva er hensikten med dette? Den eneste hensikten er å åpne for råtne kompromisser med de moderne revisjonistene! Supermaktene må bekjempes med navns nevning og

deres imperialism må også bekjempes ved navns nevne!

o Kampen for *demokrati*. Kamp for streikeretten, mot politiske oppsigelser, Hammerverkdommen, mot nazipartiet, kort sagt mot de politiske konsekvensene av krisa. De lokale kampene må stilles i forgrunnen.

o Kampen for *sosialismen*. For et sosialistisk Norge!

o *Bredden* i kampen må markeres, kvinnekraftene, ungdommens krav, lokale kampsaker, særskilt bøndernes, fiskerens, fremmedarbeidernes og samenes krav må med!

Vi vil presisere at vi her ikke har formulert det *parolegrunnlaget* som bør ligge til grunn for 1. mai-arrangementene, men bare i stikkordsform pekt på noen av hovedsakene. Når det gjelder utforminga av parolegrunnlaget, vil vi henvise til Faglig 1. Maifronts parolegrunnlag i Oslo.

MASSEMOBILISERING ER NØKKELEN TIL FRAMGANG

Full oppmerksomhet må fra starten av rettes mot å mobilisere og organisere *massene*, på arbeidsplassene, i boligområdene, i kvinnebevegelsen, blant ungdommen, fremmedarbeidere osv. Dette er grunnlaget for partiets taktikk. Skal klassekampen kunne befestes og ha ny framgang krever det mer enn noen gang at fronten på grunnplanet organiseres så tidlig som mulig. Hvor godt vi klarer å trekke med et stort antall uorganiserte vil være avgjørende for resultatet. Å begrense arbeidet til taktikkeri, organisasjonsopplutning parra med hard «prinsipiell» kamp mot de borgerlige arbeiderpartiene uten masse-mobilisering er å ikke gjøre jobben. Uten å legge *hovedvekt* av arbeidet på mobilisering av massene vil vi kunne få en kraftig tilbakegang. Det må derfor så raskt som mulig dannes *lokale 1. mai-komiteer* der en fra starten av satser på å trekke med et stort antall uorganiserte i diskusjonen av parolegrunnlaget og i mobiliseringa til demonstrasjonen. Komiteer som mobiliserer på grunnplanet må settes igang så raskt som mulig.

Mobiliseringa må fra starten av særskilt være innretta mot *arbeiderklassen* på plassen. Det er ei nøkkeloppgave å sikre et godt organisert massearbeid i industrien. Mange plasser vil det være umulig å danne 1. mai-komiteer på arbeidsplassen. Dette må ikke hindre oss i å utnytte alle lovlige og aksepterte muligheter til å agitere og mobilisere til demonstrasjonen.

Det må også være et hovedelement i mobiliseringa å mobilisere i *bredden*, blant kvinnene, ungdommen, fremmedarbeidere osv. og gå inn for mange seksjoner i toget. Det er videre viktig å få opplutning fra masseorganisasjoner, lokale aksjoner/organisasjoner (miljø, trafikk, bolig osv.) m.m.

VÆR TIDLIG UTE MED FORSLAG OM TILSLUTNING I FAGFORENINGER, FRONTER OG MASSEORGANISASJONER

Ifjor ble det gjort lite for å få tilslutning fra lokale fagforeninger. Er dette uviktig? Saka er heller at det ble retta liten oppmerksomhet mot denne sida av mobiliseringa. LO-ledelsen arbeider for å illegalisere fagforeninger som tar skritt til å bli kamporganisasjoner. Dette er det svært nødvendig å motarbeide. Forslag må tas opp tidlig og det må sikres massestøtte bak forslaget. Hensikten er ikke å drive demonstrasjonspolitik. Når det er fatta vedtak om tilslutning må det også arbeides hardt for å mobilisere medlemmene bak fagforeningsfana!

SV sto i -75 for ei sabotasjeplan for å hindre opplutning om Faglig 1. mai-front i en rekke fronter og masseorganisasjoner. Det het seg at fronten ikke bør slutte seg til noe tog. Eller det ble satt ut rykter om et «tredje tog» og stilt krav om at en måtte avvente situasjonen, eller de truet med

splitelse og utmarsj av fronten for å hindre opplutning om klassekampetogene.

Mange steder, og særskilt i kvinnebevegelsen, lot en del partimedlemmer seg presse til å unnlate å gå inn for opplutning eller å gå inn for opplutning om alle 1. mai-arrangementer på plassen uten noen vurdering av hva fronten er tjent med. Den slags knefall har heller ikke hindret SV i å splitte flere fronter seinere og er et grovt avvik fra partiets enhetspolitikk.

Partimedlemmene må reise forslag tidlig i fronten om tilslutning til klassekampdemonstrasjonen. Samtidig må de respektere og overholde frontens grunnlag, sørge for å få satt slike forslag under diskusjon slik at medlemmene av fronten mobiliseres og ikke slik at tilslutning gjennomføres over hodet på medlemmene. De må aktivt understreke retten til å *reservere seg* fra deler av grunnlaget eller paroler fronten ikke ønsker å ta standpunkt til.

SETT PARTIETS ENHETSPOLITIKK UT I LIVET!

1. mai er *arbeiderklassens* kampdag. Klassekravene, solidariteten mellom befolkningsgruppene og den internasjonale solidariteten skal i forgrunnen. Vi er mot ei innsnevring av demonstrasjonsgrunnlaget i retning av et partiarrangement.

Parolefrihet, seksjoner, reservasjonsrett har alltid vært grunnprinsipper for partiet 1. mai. Alle paroler som ikke strider mot demonstrasjonsgrunnlaget er tillatt. Fagforeninger, organisasjoner og enkeltpersoner har høve til å *reservere seg* i forhold til deler av parolegrunnlaget de ikke ønsker å ta standpunkt til. Det må være høve til å slutte seg til på grunnlag av enkeltparoler og til å danne egen seksjoner i demonstrasjonen.

Forslag om partiseksjoner eller paroler for den sosialistiske revolusjonen, proklamatoriske «avsløringer» av de borgerlige arbeiderpartiene eller krav om at sosialismeparolen skal være bindende for alle, o.l. har det til felles at de bryter med partiets enhetspolitikk. Dersom de ble satt ut i livet, vil de hindre en breiest mulig opplutning av fagforeninger og organisasjoner, og gjøre det vanskeligere å vinne over medlemmer og sympatisører av AP og SV for klassekampdemonstrasjonene. De representerer en sektærisk taktikk som vil føre til nødvendig isolering av partiet. Slike forslag må avvises og tas et oppgjør med.

BØR VI INVITERE SV?

SV har to år på rad vært splitta 1. mai. Mange medlemmer og sympatisører av SV har deltatt i demonstrasjoner av Faglig 1. mai-front type. Derfor er det også uriktig å slå alle medlemmer av SV i hartkorn med ledelsen. Det fins uenighet innad i SV om mange spørsmål, også i synet på sosialimperialismen. Det er riktig å arbeide for å utvide slike forskjeller mellom ledelsen og medlemmene.

SV lokalt bør innbys til å delta på Faglig 1. mai-fronts grunnlag på lik linje med fronter og andre organisasjoner. Samtidig må det holdes klart for øye at hovedsaka i mobiliseringa er de partiløse massene.

NKP, som er konsolidert Moskva-revisjonistisk og sosialimperialistisk parti og særdeles råttent, vil det under alle omstendigheter være feil å rette noen som helst henvendelse til.

INGEN TALERE SOM STØTTER REGJERINGA - INGEN TALERE SOM STØTTER NOEN SUPERMAKT!

Ingen krever at en vilken som helst appellant skal agitere for hele det politiske grunnlaget for demonstrasjonen. Det vi må kreve er at alle talere og appelanter forplikter seg på og støtter demonstrasjonens grunnlag. Det kan derfor ikke godtas noen taler som støtter regjeringa eller noen supermakt.

Redaksjonen

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

VEDTEKTSREVISJONEN

Grunnorganisasjonens ledende rolle i partiet

I det nye forslaget til vedtekter er det kommet inn et nytt pkt. 13. Dette punktet er særs viktig å studere fordi det i motsetning til de gamle vedtektene slår fast prinsippet med grunnorganisasjonenes ledende rolle i partiet.

Medlem i partiet er bare de som arbeider aktivt i grunnorganisasjonene.

Hvilken vekt legger de kommunistiske klassikerne på grunnorganisasjonene. Lenin sier i «Ett skritt fram og to tilbake»: «Når jeg sier at partiet burde være en *sum* (og ikke bare en aritmetisk sum, men et kompleks) av organisasjoner, ... uttrykker jeg dermed ganske klart og presist mitt ønske, mitt krav om at partiet som klassens fortropp skal være så organisert som mulig, at partiet bare skal ta opp slike elementer som *tillater i det minste et minimum av organisasjon*» (s. 52, *Ny Dag*). Og videre på side 53: «For her må det være ett av to. Enten anerkjenner de organiserte sosialdemokrater den omtalte professor som

sosialdemokrat — og hvorfor skulle de så ikke ta ham opp i den ene eller andre sosialdemokratiske organisasjonen? Først når han er opptatt i en organisasjon, vil professorens 'erklæringer' svare til hans handlinger og ikke være tomme talemåter (som det altfor ofte er tilfelle med professorer). Eller også anerkjenner de organiserte sosialdemokrater ikke professoren som sosialdemokrat, og da er det urimelig, meningsløst og skadelig å gi ham rett til å bære det ærefulle og ansvarsfulle navn partimedlem».

Lenin peker her på to viktige prinsipper for organisering av partiet. For det første at partiet er summen av dets organisasjoner organisert etter et bestemt system. Dette systemet er den demokratiske sentralismen. Videre slår Lenin fast at ethvert medlem av partiet skal være organisert i en grunnorganisasjon. Grunnene til dette er for det første at det er umulig å føre kontroll med et partimedlem som ikke tilhører noen grunnorganisasjon, dessuten at slike medlemmer utgjør et *desorganiserte* element i partiet og svekker partiets karakter av arbeiderklassens organiserte fortropp. Dette er

i overensstemmelse med det som er slått fast i både de gamle og de nye vedtektene.

Grunnorganisasjonene skal sikre partiets ledende rolle

Enver Hoxha sier om grunnorganisasjonens betydning: «Det fundamentale og avgjørende ledd som sikrer partiets ledende rolle på alle områder er grunnorganisasjonene. Gjennom grunnorganisasjonene analyseres, forklares og omsettes alle partiets instruksjoner og direktiver til praksis, de direkte forbindelsene mellom partiet og massene sikres og massene mobiliseres for å oppnå avgjørende mål, og det utøves kontroll over hver eneste kommunistisk aktivitet, uansett hvor han arbeider og hvilken posisjon han har.» (s. 96, Beretninga til APAs 6. kongress)

Hoxha peker her på fire viktige saker som er avgjørende for at partiets ledende rolle skal sikres.

For det første: Grunnorganisasjonen er det leddet som omsetter partiets politiske linje i praksis. Uten at grunnorganisasjonene grundig behandler ethvert direktiv, vedtak og oppdrag fra partiet, og setter dem ut i livet, blir direktivene og den politiske linja verdiløse.

For det andre: Uten at grunnorganisasjonen knytter sterke bånd til massene, og skaffer seg grundig kjennskap til deres situasjon og meninger vil det være umulig for partiet å utarbeide korrekte linjer.

For det tredje: Uten at grunnorganisasjonen aktivt arbeider for å vinne massene over på vår side og aktivt mobiliserer massene for deres rettferdige krav vil det være umulig å nå framgang med den politiske linja og styrke partiets bånd til massene.

For det fjerde: Det er bare gjennom grunnorganisasjonen at partiet kan kontrollere om politikken er riktig og det er bare gjennom grunnorganisasjonen at partiet kan kontrollere hver enkelt kommunistisk arbeid.

M.a.o.: Grunnorganisasjonene har et

særskilt ansvar for partiets forbindelser med massene, og for sikringa og gjennomføringa av partiets politiske linje. Det er grunnorganisasjonene som sikrer partiets ledelse over massene.

Grunnorganisasjonenes indre liv

I den nye § 13 blir flere retningslinjer for grunnorganisasjonenes indre liv slått fast.

Grunnorganisasjonen har ansvaret for å skolere medlemmene i Marxismen-Leninismen-Mao Tsetungs tenkning. At alle medlemmer av partiet kjenner og anvender teorien er avgjørende for at partiet skal forbli rødt.

Oppdra medlemmene til aktiv kritikk og sjølkritikk og føre en uforsonlig kamp mot all opportuniste i rekkene.

Fatte vedtak om arbeidet og sørge for at alle medlemmer deltar i gjennomføringa og kontrollere deres arbeid.

Beskytte partiet mot klassefienden, avsløre agenter og borgerlige elementer i partiet.

Sikre tilslaget av nytt friskt blod i partiet.

Alle disse tinga er avgjørende for at partiet skal holde seg reint og rødt, og det er bare gjennom aktive og dyktige grunnorganisasjoner at disse tinga sikres.

Også når det gjelder den indre konsolideringa og styrkinga av partiet har grunnorganisasjonen en ledende rolle.

Legg ikke vedtektsforslaget vekk!

Sjøl om laga har behandla det nye forslaget til vedtekter for AKP(m-l) på lagsmøte er det ingen grunn til å slutte å studere det.

Forståelsen for prinsippet med grunnorganisasjonens ledende rolle er avgjørende for partiets evne til å lede massene. Spesielt kan studier av klassikerne som «Ett skritt fram og to tilbake» (Lenin) og Beretninga til APAs 6. kongress (Hoxha) anbefales for virkelig å se om Kapittel 6 i vedtektsforslaget er godt nok.

Redaksjonen.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

VEDTEKTS- REVISJONEN

Kamp mot persondyrkelse

Av og til kan en se tendenser til persondyrkelse og overvurdering av enkeltpersoners innsats i den revolusjonære kampen.

Vi har vokst opp under det borgerlige diktaturets påvirkning, og har derfor også blitt oppflaska med de borgerlige myter om konger, hærførere, genier o.l.

Borgerskapet har lært oss opp til å tro at det er disse «enerne» som har skapt historia. Dette er reaksjonært, og det har fylt en viktig funksjon for undertrykkere. Det har vært holdt en svart rullegardin nede for det arbeidende folkets selvtilitt og forståelse for egne evner og skaperkraft.

«Det er massene som er de virkelige heltene», sa en kommunist en gang. Han visste hva han prata om. Det må også vi vite og praktisere. Det skader ikke å repetere «En lesende arbeiders spørsmål» av Brecht fra tid til annen.

Som kommunister vet vi at det ikke er enkeltpersoner som skaper historia. For å gjennomføre en revolusjon, for eksempel, vet vi at folket trenger et kommunistisk parti med tusenvis av politisk velskolerte og arbeidende kadre. Det trengs en hær. Og det må vokse fram en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og grupper under det kommunistiske partiets ledelse. Dette har historia lært oss. Folkets kamp mot undertrykkere over hele verden har lært oss det.

Partiet vårt består også av masser

AKP's historie skal ikke bli fortellinger om Sigurd, Pål og andre parti-administratorer. AKP's historie må bli basert på ideologiske analyser – ikke på hvilke feil og viktige ting den som har fungert som partiformann har gjort. Det ville i tilfelle være en fallitterklæring. Det ville være det bokstavelige uttrykk for at den demokratiske sentralismen ikke har fungert. Samtlige medlemmer har ansvaret for partiets politikk. Våre sentrale organer skal arbeide utifra retningslinjer vi alle skal være med å legge opp for dem. Partiets retningslinjer og slagkraft i klassekampen må bæres fram av partimassene – de kan ikke pønskes ut fra en manns viten og praksis. De kan sammenfattes og føres i pennen av en mann. Kanskje fordi denne mann eller kvinne har en spesielt utviklet evne til å ordne massenes erfaringer ned på et stykke papir. Men massene er ikke avhengige av noen enkeltpersoner. For massene har sjøl alle evner i seg. Det er massene

som er de virkelige helter. Noen blir snekkere, andre blir maskinarbeidere, og atter andre blir historieskrivere og kommunistiske ideologer. Vi må ikke sette evner/arbeidsfelt opp mot hverandre og verdimåle dem. Vi kan like lite greie oss uten snekkere, som vi kan greie oss uten folk som kan skrive ned og sammenfatte klassens historie og erfaringer.

Vi må være på vakt overfor borgerskapets reaksjonære måte å ekskludisere og heltedyrke personer som utfører arbeid innenfor arbeidsfelt hvor arbeidet på grunn av dets art må utføres av få

Vårt arbeid skal være å få massene til å tro på seg sjøl og klassens skapekraft – det skal ikke bestå av å dyrke klippefast passiviserende tillit til et ansikt med et navn under.

I KK nr. 43 sto en krønikk med tittel: «Sovjetmaktens triumftog 1917». I siste avsnittet står følgende: «Lenin som mer enn noen annen hadde æren for revolusjonens seier...» Hva uttrykker denne setningen? Jo, et klart høyreavvik. Den avslører noe av det djupeste borgerlige i oss: den passiviserende dyrking av den uunnværlige, personifiserte eneren. (Hadde det ikke vært for han, så...) Den har også den borgerlige konkurranse-tenkningen i seg. Premieringen av høyt utviklede teoretiske evner. Et av sosialismens grunnprinsipper er: å arbeide etter evne. Du er ikke dårligere revolusjonær om du ikke evner like mye som enkelte andre. Hvis vi samler klassens skaperkraft vil vi få et stort hav. Selv de som evner mest av oss (de fem store med flere) vil ikke hver for seg utgjøre mer enn en liten elv.

Kamp mot høyreavvik.
Persondyrkelse er høyreavvik.

Petter.

Kamp mot persondyrkelse — eller parti for vanlige folk!

Motsigelsen mellom «et parti for vanlige folk» og «et parti av disiplinerte ledere» er viktig i dag. Oppgjøret med den første vil ta mange veier og det revisjonistiske vrakgodset vil finnes i mange slags kriker og kroker.

Jeg mener at Petter har et innlegg som er mangfoldig i så måte. Han fremmer påstander om ei rekke borgerlige tendenser og avvik, og fører fram paroler om rett og galt på likt og ulikt. Eksempler på dette er uspesifiserte påstander om persondyrkelse, et feilaktig angrep på KK's korrekte

påpekning av Lenins avgjørende rolle i Oktober-revolusjonen. Han kaller vår valgte ledelse for parti-administratorer og gjør det å være ledende kommunist til et yrke i borgerlig forstand. Ikke tror jeg at jeg forfaller til forsvar av Lin Piaos ekspertlinje, når jeg sier at dette fra ende til annen ikke er noe

forsvar av masselinja, men et veritabelt angrep på kravet til kommunistiske ledere og partiets lederskap. Jeg vil faktisk påstå at Petter fører nøyaktig samme kampanje mot «persondyrkelse» som Khrusjtsjov gjorde det. I virkeligheten var det en kampanje mot kommunistpartiet sjøl, ikke for medlemmene mot byråkratene, men omvendt. Grunnen til at Petters innlegg er viktig er at i hans avslutning kommer det fram at han egentlig angriper det

nye vedtektsforslaget skjerping av kravet til medlemskap. Med eller uten tiradene om persondyrking så forsvare han med innlegget linja om «parti for vanlige folk.»

Hva kreves av det kommunistiske partiet

Stalin sier følgende om partiet som arbeiderklassens fortropp:

«Partiet må framfor alt være arbeiderklassens fortropp. Partiet må ta i seg alle de beste elementene fra arbeiderklassen, dra nytte av deres erfaring og deres revolusjonære ånd, og deres grenseløse hengivenhet for proletariatets sak. Men for å være en virkelig fortropp må partiet være rustet med revolusjonær teori, med kunnskap om bevegelsens lover og kunnskap om revolusjonens lover. Uten dette er partiet ikke i stand til å lede proletariatets kamp og dra

proletariatet til seg. Partiet kan ikke være et virkelig parti om det innskrenker seg til å registrere det som arbeiderklassens masser kjenner og tenker, om det sleper etter i den spontane bevegelsens kjølvann, om det ikke makter å overvinne den spontane bevegelsens treghet og politiske likegyldighet, om det ikke makter å heve seg over proletariatets tilfældige interesser, om det ikke makter å heve massene til forståelse for de proletære klasseinteressene. Partiet må stå i spissen for arbeiderklassen, det må ha et videre perspektiv enn arbeiderklassen. ...»

Leninismens Grunnlag. Svensk utgave, Moskva 1951, s. 99.

Stalin konkluderer dette med at partiet består av arbeiderklassens ledere, fordi at marxismen-leninismen er en vitenskap, revolusjonen har sin lovmessighet som partiet må kjenne, arbeiderklassens masseerfaring bringer ikke denne kunnskapen fram spontant like lite som revolusjonens taktikk og strategi springer fram spontant.

Petter tar ikke omsyn til disse kjernepunktene på noe som helst slags vis. I stedet framfører han så og si direkte både partiet som en passivt registrerende sak og knefallet for spontanismens lovmessighet. Partiet blir en dårlig samling iverige avislesere,

med noen administratorer og kopister til å sammenfatte nyhetene på et stykke papir «på toppen».

Skal jeg bli snekker eller formann i AKP?

Ja, slik mener tilsynelatende Petter at en kan tenke, for å si det stygt. Få kan bli formann men partiet trenger jo også snekkere, faktisk like mye som ledende ideologer ifølge Petter. Nei, vi trenger ikke snekkere, eller jernarbeidere, det vi trenger er *kommunistiske* snekkere og jernarbeidere. Og ut av denne massen av kommunistiske snekkere eller maskinarbeidere skal vi fostre og velge dem beste til våre ledere, ikke fordi dem er flinke til å få sakene ned på et stykke papir eller fordi dem skal skrive historie, men fordi dem er dyktigst i å forstå bevegelsens og revolusjonens lover. Massene har skapt dem og uten dem blir ikke massenes ideer og skaperkraft noen virkelig kraft. At disse er fåtallige har ingenting med arbeidets art å gjøre slik Petter synes å tro.

For å gjenta det. En ting er å bekjempe borgerlige teorier om konger og fyrster, og å forsvare prinsippet om massene som de virkelige heltene, noe ganske annet er å kaste over bord mlm's vitenskapelige kvalitet og nødvendigheten av kommunistiske ledere på alle plan.

Når kaderfostring blir konkurransejag

Petter mener at snekkere skal forbli snekkere, maskinarbeidere skal forbli maskinarbeidere i partiet, vi trenger dem.

Hva sier Lenin om dette spørsmålet som etter mitt syn dreier seg om hva som skiller det revolusjonære partiet fra alle andre arbeiderorganisasjoner:

«Arbeidernes organisasjon må for det første være faglig, for det annet må den være så omfattende som mulig, for det tredje så lite konspirativ som mulig. ... De revolusjonæres organisasjon derimot må først og fremst bestå av folk hvis yrke er revolusjonær virksomhet. ... Overfor dette allminnelige kjennetegnet på medlemmene av en slik organisasjon må enhver forskjell mellom arbeidere og intellektuelle utviskes fullstendig, for ikke å snakke

om forskjeller mellom de enkelte fag innenfor den ene eller den andre gruppen.»

(Hva må gjøres. Ny Dag, s. 116.)

A utviske disse forskjellene er å fostre snekkere osv. i arbeiderklassens vitenskapelige teori for å gjøre dem til klassens ledere. På den måten blir de kommunister framfor snekkere. Uten dette dør partiet som fortropp for revolusjonen. Har vi proletardiktaturet som mål, må vi sette slike mål for medlemmene. Det kaller Petter å framheve enkeltpersonene og å stimulere til borgerlig konkurransejag. Jeg kaller Petters linje å gjøre revolusjonen til et teselskap og mlm til borgerlig tidtroyte. Konsekvensen er å oppgi revolusjonen og massenes sak.

Om å yte etter evne ...

Petter opprettholder prinsippet om at medlemmene ikke skal stilles krav om ytelse. Han tyr til og med til kommunismens oppgjør med den borgerlige retten til verdiene i samfunnet når han trekker inn dette såkalte sosialistiske prinsippet.

Vi har sett hvorfor det stilles krav til partiet og partiets medlemmer. Teorien om hele folkets parti gikk mot dette og utvisket skillet mellom enhver front og partiet. De nye vedtektene stiller minimumskrav til innsats, deretter påpeker de nødvendigheten av at kaderen setter seg stadig nye mål. På tross av nye vedtekter vil partiet ha en medlemsmasse som er ulik med omsyn til nivå og ytelse. De gamle vedtektene skiller seg ved at de ikke satte noen nedre grense, samt ved at de i stedet for å framheve nødvendigheten av å høyne nivået tvert i mot gjorde det laveste ytelsesnivået til det retningsgivende.

Vi trenger vedtekter som stiller det som kollektiv oppgave å fostre kaderen til bedre kommunister, til bedre og vitenskapelige ledere for klassen. Kamerater med karrierisme og borgerlig konkurranseideer i hodet vil finne seg lite til rette i denne skolen. Hengivenheten og dyktigheten i arbeiderklassens revolusjonære oppgaver er det som skiller vår kader, her har «eksklusivisering» og heltedyrking ingen plass.

Forsvar og studer vedtektsforslaget krav til medlemmene.

Kamp mot høyre teorien om «partiet for vanlige folk».

DEN FAGLIGE KAMPEN

KRITIKK AV DIREKTIV OM TARIFF- OPPGJØRET

Styret vårt vil rette en skarp kritikk av de krava som har kommet gjennom TF. Vi mener at noen krav er ubrukelige, og på kapitalens premisser.

Det er overhodet ikke tatt hensyn til at vi nå er inne i en økonomisk krise som arbeiderklassen må kjempe mot med nebb og klør hvis ikke byrdene skal legges på dem. Noen av krava som er foreslått passer utmerka for revisjonister. Et revolusjonært parti kan derimot ikke være bekjent av disse.

INGEN OVERTID

Vi vil gå nærmere inn på hvilke krav det er.

1) Redusert adgang til overtid — ingen tvungen overtid.

Vi er nå midt oppe i ei krise, hvor permitteringer og oppsigelser er hovedframstøtet mot arbeiderklassen. At arbeidsfolk i en sann epoke skal godta noen som helst form for overtid, bør være absolutt forbudt! Kravet må være: Ingen overtid.

INGEN PERMITTERINGER OG OPPSIGELSER

2) Ved permitteringer og oppsigelser skal ansenitsregelen gjelde.

Dette er et uhyre defensivt krav. Kravet må være at vi ikke vil godta at krisa skal veltes over på arbeiderne. Dvs. at kravet må være: Ingen permitteringer og oppsigelser. Rett og mulighet til arbeid for alle.

3) Lønn (90 %) ved permittering.

En gang til: Det er kapitalismen i seg sjøl som skaper kriser. Arbeiderklassen kan hverken godta at vi skal bære byrdene eller dele byrdene med herskerklassen.

Kravet kan bare bli: Full lønn ved permittering.

Avdelingsstyre

SVAR PÅ KRITIKK AV TARIFFKRAVA

(Faglig Utvalg har pga. en kort tidsfrist ikke fått anledning til å behandle artikkelen. TF-red. har derfor bedt en kamerat svare for å sikre en rask diskusjon på de innvendingene dere har.)

Dere sier at parolene er »på kapitalens premisser», og at »et kommunistisk parti ikke kan være bekjent av slike»! Det er en hard dom. Jeg minner om Ibsen som sa »Når utgangspunktet er som galest blir resultatet som originalest.»

Og jeg tror dere tar feil, både i utgangspunktet og i konklusjonen.

KRAVENE – ET TAKTISK SPØRSMÅL

Engels sa, i sin artikkel: »En rimelig lønn for et rimelig dagsverk» at: »det eneste virkelige rimelige og det eneste virkelig rettferdige, var produksjonsmidlene over i det arbeidende folkets hender». Med dette slår han ettertrykkelig på plass begrepet »rimelig» som grunnlag og mål på krav. Han har ikke dermed avvist nødvendigheten av begrensa delparoler.

Våre krav til tariffoppgjøret formes ikke ut fra det borgerlig reformistiske

»rimelighetsbegrepet», men heller ikke ut fra hva vi mener er rettferdig. Spørsmålet om krav blir ikke et moralsk spørsmål. Kravene er et taktisk spørsmål som må basere seg på den kalde virkelighet, på klassekreftenes stilling. Det vil si styrkeforholdet mellom klassene.

Som materialister baserer vi våre paroler og krav på dette; hva som er maksimalt oppnåelig, hva som kan gripes av massene og hva som massene kan være villige til å slåss for.

Det betyr at vi ofte kan være

DEN FAGLIGE KAMPEN

tvunget til å stille krav og paroler som ideelt sett står fjernt fra hva som er et virkelig rettferdig krav, men som samtidig fungerer, gripes av, og mobiliserer massene til kamp. Og tusen ganger heller det enn prektige paroler som ikke gripes av andre enn oss sjøl.

Se på spørsmålet om permitteringer og oppsigelser. Her er og har partiets hovedparole lenge vært: «Kamp mot permitteringer og oppsigelser – rett til arbeid for alle!» Men kamerater, hvordan har utviklinga vært på dette området? Har det blitt slutt på permitteringer? Er det ingen arbeidsledige i dag? Jo det er, det er mange arbeidsledige i dag. Dette viser ikke at parola er gærn, (den alene er ikke nok, det kommer vi forøvrig tilbake til), men det viser at den ikke har slått tilstrekkelig igjennom til å hindre arbeidsledigheta. Dette er et faktum som dere åpenbart hopper bukk over, eller ikke ser.

Det er i denne situasjonen vi er forplikta til å stille under-paroler som tar hensyn til nettopp dette. Fortsatt sitter det mye legalisme og sosial-demokratisk tant igjen hos mange arbeidsfolk og dette er *noe* av årsaken til at den virkelige kampen mot permitteringer og oppsigelser har uteblitt. Det finnes andre, kanskje viktigere årsaker også, men faktum står der ennå og tilbake til det:

Det er de tusener som er permittert og det er de mange som også kommer til å godta permitteringer i framtida som parola retter seg til.

Selv om disse gruppene ikke har gått til streik mot tiltaka fra bedriften og har godtatt dem, så er det mange krav som berører disse forholda som står temmelig sterkt, som gripes av flere. F. eks., bedre kompensasjon, bedre beskyttelse mot slikt, innskrenkning av bedriftens muligheter osv. Er det reaksjonært å støtte disse krava? Er det galt av oss å stille krav som kommer arbeidsledige til gode?

Helt konkret til parolene (krava):

1. »Redusert adgang til overtid – ingen tvungen overtid!«

Bakgrunnen for dette kravet ligger mellom anna i at bedrifter allment kjører hardt på overtid. Dette gjør de med hjemmel i loven. De har rett til å kreve overtid av en hver arbeider begrensa oppad til 250 timer i året.

(Men med de dispensasjonsreglene vi har i arbeidervernloven, kan man si at selv ikke denne grensen kan man nekte å overgå.)

Overtida er ei undergraving av fritida til arbeiderne. Det svekker deres mulighet til sosialt liv, politisk aktivitet, familie osv. osv. Overtida er en ekstrautbygging av arbeiderne utover den faste tvungne ordinære utbyttingstida, som er ille nok. For dette får man en viss økonomisk kompensasjon. Denne kompensasjon er det mange arbeidere i dag som føler regelrett behov for dersom de skal makte utgiftene.

Mange følger at overtida er redninga for budsjettet. Objektivt sett har altså mange arbeidere en viss interesse av muligheten til overtid når det kniper. Altså på den ene sida: Arbeidsgiverne kan spekulere i overtid som ledd i rasjonalisering (Det er billigere med færre folk med overtid enn flere folk på normal tid.). Det er klart at bedriften øker utbygginga gjennom overtid på flere måter. Men på den annen side: mange arbeidere har behov for å kompensere manglende grunnlønn med overtid. Det de derimot ikke har behov for er tvang. Det at overtid skal kunne påtvinges folk er en del av grunnlaget til for bedriftene i å kunne spekulere, i større utsvetting av færre folk, bl. a. gjennom kjøp på overtid.

Som dere ser så rammer deres krav om totalforbud av overtid litt på sida av målet, pluss at den rammer også mange arbeidere.

Jeg har sjøl jobba på steder hvor vi var avhengig av overtid en gang i mellom for å få endene til å møtes. Her kan dere innverde at man må stille høyere krav til grunnløna. Men vi gjør da også det. Vi stiller krav om generelle tillegg på ca. 25 %. Selv det river ikke grunnlaget unna for folks behov for ekstrainntekter.

Det er tvungen vi vil ha vekk i første omgang. Og et forbud rammer også arbeiderne. Jeg mener dere har sett en del av problemene rundt dette spørsmålet, men ikke alle.

2. »Ved permitteringer og oppsigelser skal ansiennitetsregelen gjelde.«

Dette er ei *uhyre* defensiv parole sier dere! Hvorvidt den er *uhyre* defensiv eller ikke skal jeg ikke ta stilling til. Men derimot om den er riktig og

nødvendig. Jeg har tidligere vært inne på det faktum, at tusener permitteres og sies opp. Dette har vi også, som fakta viser, sett akseptert i stor grad. Dersom det finnes regler for framgangsmåten fra bedriftens side så ligger hele beitet åpent for reaksjonære manipulasjoner, ved at bedriften kan handplukke folka de ønsker sparka. Dette var faktisk utgangspunktet for kampen på Våler Skurlag for ei tid sida. Her så vi hvordan bedriften tok kvinnfolka først, andre ganger er det fremmedarbeidere, ungdom osv., men nærpå alle ganger vil de ta folk som oss, kommunister, progressive. Denne muligheten kan begrenses gjennom hardere regler for eks. om å følge ansiennitetsprinsippet. I tillegg er dette ei parole som har fått svært stor oppslutning blant arbeidsfolk.

Dersom dere fortsatt krever parola fjerna anbefaler jeg en tur f.eks. til Braskereidfoss, Våler og hør med jentene der hva de synes.

Og til slutt, parola: Følg ansienniteten ... står over hodet ikke i noe motsetningsforhold til vår hovedparole, og den er og forblir »Godta ingen permitteringer og oppsigelser – rett til arbeid for alle«. Vi må lære oss til å slåss på alle plan, parlene og krava må gå på flere plan. Og, de må formes ut fra de konkrete forholda, de konkrete omstendighetene i kampen!

3. Kravet om 90 % lønn fra arbeidsgiveren under permitteringer

Pr. i dag har ikke bedriftene noen økonomiske forpliktelser overfor permitterte arbeidere. Tvert om så tjener de på det og spekulerer sjølsagt i det. Permitterte arbeidere får i dag arbeidsledighetstrygd. Dette er situasjonen. Her ser vi igjen et eksempel på enkelte delspørsmål av stor betydning innafør hele problemkomplekset, permitteringer.

Igen gjelder oppgaven med å slåss på flere plan, igjen står vi overfor nødvendigheten av delparoler ved siden av våre hovedparoler. Også her vil vi finne at arbeidermassene, sjøl om de aksepterer (uvillig) permitteringer som sådan ikke vil finne seg i alt. Det finnes enkelte krav arbeiderklassen, eller langt større deler av den griper og er villig til å slåss for og det er for eksempel: kravet om 90 % lønn fra arbeidsgiveren. Dette er også et krav

DEN FAGLIGE KAMPEN

som det finnes en god del oppslutning om. Deres begrunnelse for å gå i mot det finner vi i følgende »parolene kan tas av revisjonister og reformister,» og »Det er kapitalismen som skaper krisene. Arbeiderklassen kan hverken godta at vi skal bære byrdene eller dele dem med borgerskapet!»

Nåvel, dersom vi følger deres resonnerment så får vi følgende sum: 1. Vi kan aldri gå med på eller stille paroler som revisjonister og reformister stiller. Hva da med forbundsvise oppgjør? Lov om sjølbestemt abort? osv. Og 2. Klassen kan aldri gå med på å bære byrdene for kapitalen? Da godtar vi sjølsagt ikke utbyttinga i det hele tatt. Nei, vi gjør ikke det. Men det vi må akseptere er det faktum at det avgjørende for våre krav og paroler til en hver tid ligger i styrkeforholdet mellom klassene. Dersom folket krever revolusjon, er villig til å slåss for det så

blir det høyst sannsynlig dagens parole. Men nå er ikke situasjonen den. Skulle vi følge deres resonnerment så ville vi i enhver sammenheng ende på kravet: »Ingen utbytting».

Det er det dere gjør når dere bruker formuleringer og begrunnelser som rettferdighet, »dette kan vi ikke godta», »et revolusjonært parti kan ikke være bekjent av, osv.». Det virker som dere i utgangspunktet tar stilling til paroler ut fra moral. Det er her kortslutningen ligger. Dere tar ikke, eller nekter å se at våre krav og handlingsparoler i dagkampen må vurderes ut fra hva som er det virkelige nivået, den reelle situasjonen i klassekampen. Dere glemmer at slike paroler ikke skal avskaffe utbyttinga helt, men begrense den, og mane til kamp og at det er massene sjøl som må gripe parolene og omsette dem i handling. Gripes ikke parolene i det hele tatt

forblir de paroler, ord. Nå står parolen 90 % lønn. Det er er bra parole, den tas av mange, også revisjonister og det er bra, ikke dårlig. Dersom den gikk inn så betød det et stort framsteg for mange permitterte. Det betød også et lite skudd for baugen på bedrifter som driver spekulasjon i permitteringer. Og det er bra. Sjøl om det ikke avskaffet utbyttinga.

Som gamlingen sa det: »Når utgangspunktet er som galest, blir svaret originalest.»

Jeg er klar over at jeg ikke har behandla disse spørsmåla grundig nok. Det finnes sikker andre kamerater som kan bidra med det. Jeg har her bare forsøkt å gi en begrunnelse for FUs tenkning bak de krava som er reist og jeg har forsøkt å finne kjerna i de feila dere gjør, nemlig idealisme.

Arnt.

MOT VULGARISERING I KORRIGERINGA —FOR EN REVOLUSJONÆR TAKTIKK!

Diskusjonen mellom kameratene Ole og Arnold i dette nummeret er en viktig diskusjon. Og en prinsipiell diskusjon. I fasa hvor korrigeringa av moderne-revisjonismen har kommi et stykke på vei — og der er vi nå — er det fare for at vi reiser *allmenne*, »skikkelige revolusjonære» paroler. At vi staker ut *allmenne* retningslinjer i politikken — og nøyer oss med det.

Se på forholdet til SV/NKP. Vi stiller parolen »kamp mot de borgerlige arbeiderpartiene» — og lar vær å utvikle en konkret taktikk som kan forene oss med en mengde SV-medlemmer og velgere på en revolusjonær politikk.

Se på 1. mai. Vi kan i vår iver etter å korrigere høyrepolitikk overfor revisjonistene komme til å ta for lett

på en taktikk for parolegrunnlaget og for lokalkampen som kan dra til oss en mengde folk og svekke revisjonistenes posisjoner.

Slikt er vulgær-korrigering og en sikker vei til isolasjon. Vi minner om Dimitrov — samtidig som vi oppfordrer kameratene på det sterkeste til å følge opp den viktige diskusjonen som er starta. Skriv til TF!

»De kommunistiske partiene kan sikre mobiliseringen av de bredeste massene av det arbeidende folk til enhetlig kamp mot fascismen og kapitalens offensiv bare dersom de allsidig konsoliderer sine egne rekker, utvikler sitt initiativ, gjennomfører en marxist-leninistisk politikk og en riktig, smidig taktikk som tar hensyn til den konkrete situasjonen og styrkeforholdene i klassekampen...

Etter den Kommunistiske Internasjonals sjette kongress ble det i alle kommunistiske partier i de kapitalistiske land gjennomført en framgangsrik kamp mot tendensen til opportunistisk å tilpasse seg forholdene under den kapitalistiske stabiliseringen og mot smitten av reformistiske og legalistiske illusjoner.

Våre partier rensket rekkene for all slags høyreopportunister og styrket der-

ved sin egen bolsjeviske enhet og kampduelighet. Kampen mot sekterismen ble derimot ført mindre framgangsrikt og iblant ble den ikke ført i det hele tatt. Sekterismen trådte ikke lenger fram i primitive åpne former slik som i de første årene da Den Kommunistiske Internasjonale besto, men under dekke av en formell anerkjennelse av en bolsjevisk massepolitikk...

Sekterismen kommer særlig til uttrykk i overvurderingen av massenes revolusjonering, i overvurdering av det tempo de forlater reformismens posisjoner i, i forsøk på å hoppe over de vanskelige etappene og de innviklede oppgavene i bevegelsen. Metodene for ledelse av massene er i praksis ofte blitt erstattet med metodene for ledelse av en snever partigruppe. En undervurderte styrken av massenes

tradisjonelle forbindelser med sine organisasjoner og ledere, og når massene ikke med en gang rev disse båndene over, begynte en å behandle dem like krasst som en behandlet de reaksjonære lederne deres. En skjematisk taktikken og parolene for alle land uten å ta hensyn til særegenhetene i den konkrete situasjonen i hvert enkelt land. En ignorerte nødvendigheten av iherdig kamp blant de brede lag av massene for å vinne deres tillit og en forsømt kampen for massenes delkrav og arbeid i de reformistiske fagforeningene og de fascistiske masseorganisasjonene. Enhetsfrontpolitikken blei ofte erstattet med rene oppfordringer og abstrakt propaganda.»

(Dimitrov: Enhetsfrontens... s.112 ff, Oktober 1970.)

Kamp mot anti-kommunismen? —eller familien Nordby?

Dette innlegget tar opp en viktig sak: Faren for å utvikle revisjonistisk politikk, opportunistisk og ufarlig politikk pga. det harde ny-McCartyistiske kjøret som vi bl.a. har sett eksempler på i en del fagforeninger den seinere tida.

I den seinere tida har en del kamerater i fagbevegelsen blitt utsatt for harde anti-kommunistiske angrep. Dette har i sin tur ført til at enkelte kamerater har vakla på politikken vår, har utvikla defeatisme og — som vi skal se — revisjonisme. Det er forståelig at slike tendenser til å «legge seg lavt med politikken» dukker opp når vi blir hardt pressa. Men disse kameratene ser bare en foreteelse på overflata og analyserer ikke det virkelige innholdet i den. Det de da ser, er at mange antatt gode, proletære arbeidskamerater vender seg imot dem ved å stemme for reaksjonære forslag om å utelukke kommunister fra klubber, foreninger osv.

Det er klart at sett isolert, er ikke dette særlig egna til å gi folk entusiasme. Men det er helt nødvendig for oss som *materialister* å se disse tinga i sammenheng med klassekampen i Norge forøvrig.

ER SUSPENSJONENE UTTRYKK FOR EN FEILAKTIG POLITIKK?

Jeg mener at suspensjonene ikke er uttrykk for at AKP(m-l) har en feilaktig politikk, men tvert om en reaksjon på at vi har og følger *ei riktig hovedlinje*. Situasjonen nå er at kapitalismen internasjonalt er inne i ei alvorlig krise, og at denne krisa begynner å utvikle seg i Norge. Stilt overfor disse perspektivene vil alltid kapitalistene reagere ved å velte byrdene over på folket — arbeidslosigkeit, lønnsreduksjon, nedskjæring på

offentlige bevilgninger o.l. Det viktigste hindret for denne borgerpolitikken er massenes motstand. Men denne motstanden er ikke noe som gror opp av seg sjøl. Det er bare kommunistene som gjennom sin politikk kan bygge den spontane misnøyen til å bli *farlig for kapitalismen*.

Det er derfor ikke tilfeldig, men naturlig at kjøret i fagbevegelsen har retta seg mot kamplinja. Suspensjonene har til nå ramma kommunistene, men er også en klar advarsel til alle kampvillige. Kapitalismen forbereder seg på krisa *på alle nivåer i samfunnslivet*. Det er derfor nøye samsvær mellom suspensjonskjøret og Gjerdes «advarsler» i trontaledebatten om at demokratiet må beskytte seg mot udemokratiske elementer som nazistene og AKP(m-l), økte politibevilgninger osv.

Dette forklarer hvorfor kjøret kommer så hardt. Det er ikke enkelte sosialdemokratiske eller revisjonistiske fagforeningstillsitsmenn som går amok, men *hele* borgerskapet med sin lange erfaring i å undertrykke, som går til kamp mot AKP(m-l). Mot AKP(m-l) som spydodden i massenes kamp.

HVA VIL BORGERA OPPNÅ MED KJØRET MOT OSS?

Taktikken deres er å splitte kommunistene med sin riktige og farlige politikk fra massene med sin farlige kraft. Satt opp mot denne

offensiven ville det vært rart om vi ikke skulle få noen foreløpige nederlag i form av suspensjoner. Flertallet av de som stemte mot oss, vil være med oss «i morgen» hvis vi fortsetter å trekke opp en riktig politikk. Allerede nå har vi kunnet knytte til oss nye kontakter som følge av konfrontasjonene. Situasjonen gir derfor ikke noe grunnlag for defeatisme.

Hva vil borgera oppnå? Vi må ta utgangspunkt i at det borgerlige demokratiet er den beste formen for utbyttinga. *Det er derfor ikke et forbud mot AKP(m-l) som er det mest ønskelige, men et ufarlig AKP(m-l)*. Situasjonen er derfor: Partiet kan få eksistere hvis det *reviderer* sitt syn på de viktigste sakene — verditeorien, væpna, revolusjon, proletariatets diktatur, læren om arbeideraristokratiet. I motsatt fall vil «demokratiet måtte beskytte seg». De kameratene som stiller spørsmålsteget ved deler av vår politikk fordi den blir angrepet, tar i virkeligheten til orde for å revidere marxismen, dvs. omdanne AKP(m-l) til et borgerlig parti.

HVA ER DET VIKTIGSTE NÅ?

Det vi trenger nå er *ikke revisjon*, men *styrking* av den marxist-leninistiske ideologien i partiet sånn at ingen kamerater trenger å vakle eller bøye hodet under hetsen. Vi må ta lærdom av NKP's negative erfaring (Familien Nordby) sånn at vi får den styrken og autoriteten som er nødvendig for å lede klassen fram til en seierrikk revolusjon!

Ole

Svar til kamerat Ole:

DU GLEMMER DEN REVOLUSJONÆRE TAKTIKKEN

Innledningsvis må en slå fast at en kan gjøre to viktige feil når en skal slå tilbake angrepa mot kommunistene. Som du sier i innlegget ditt: For det første gå tilbake på viktige prinsipper på strategien som for eks. væpna revolusjon, proletariatets diktatur, staten, osv. Kort sagt: revidere politikken til en borgerlig politikk. Men det er noe som du helt glemmer i din iver på å slå tilbake de reaksjonære angrepa, nemlig å få et godt grep om *revolusjonær taktikk*. Og det er en annen feil vi kan gjøre.

Kjerna i disse feila er den samme — sjøl om en er «venstre» og en er «høyre»: Å la vær å ta det møysommelige arbeidet med å *mobilisere breitt* på en revolusjonær politikk.

Dette er en ny situasjon for vårt unge parti. Vi har lest mye og hørt mye, men mange av oss har ikke

DEN FAGLIGE KAMPEN

opplevd det. *Det er derfor viktig at denne diskusjonen om enhetspolitikk, om revolusjoner taktikk blir starta, at mange deltar* — at vi som du riktig sier, holder hodet kaldt og utvikler en riktig politikk på dette området.

Tilbake til innlegget ditt: Skal ikke konsentrere meg så mye om det som jeg er enig i, men mest på det jeg mener er feil.

Det er riktig som du sier, at angrepa ikke kommer tilfeldig, at de må sees i sammenheng med krisa i kapitalismen. At vi har knytta mye kontakter. Det er nok fare for at noen kamerater — under presset — går inn for å revidere marxismen-leninismen. Det er en nødvendig advarsel du kommer med. Men som for nevnt: *I din iver etter å holde hue høyt og »stå på kamerater» åpner du for ei linje som kan føre oss i isolasjon.* Du sier:

»SUSPENSJONENE ER UTTRYKK FOR EI RIKTIG LINJE»

Ja, på den ene sida er dette riktig. Men du må ikke glemme at suspensjonene er også et uttrykk for svakhet i massearbeidet. Folk blei suspendert

noen steder, men samtidig er suspensjonsforsøk slått tilbake andre steder.

Du fortsetter: Satt opp mot denne offensiven ville det være rart om vi ikke skulle få noen foreløpige nederlag i form av suspensjoner. Du framstiller det liksom slik at de som ikke blir suspendert ikke er gode kommunister. Det må ikke bli ei rettesnor for oss kommunister at desto flere suspensjoner — desto bedre politikk. Kampen de førte på Aker/Verdal må bli vårt forbilde!

ER SUSPENSJONER EN BRA TING?

Det er klart at vi knytter nye kontakter når vi blir suspendert hvis vi jobber hardt — ikke ellers. Er det sann at vi skal si oss fornøyd med at et stort mindretall støtter oss mot suspensjonsforslag? Det må være klart at det er en kamp mot revisjonismen i våre egne rekker som fører til at vi knytter nye kontakter — ikke at vi blir suspendert. Du sier at for å komme videre må vi studere så vi ikke vakler, men dette er bare en ting. Den *revolusjonære*

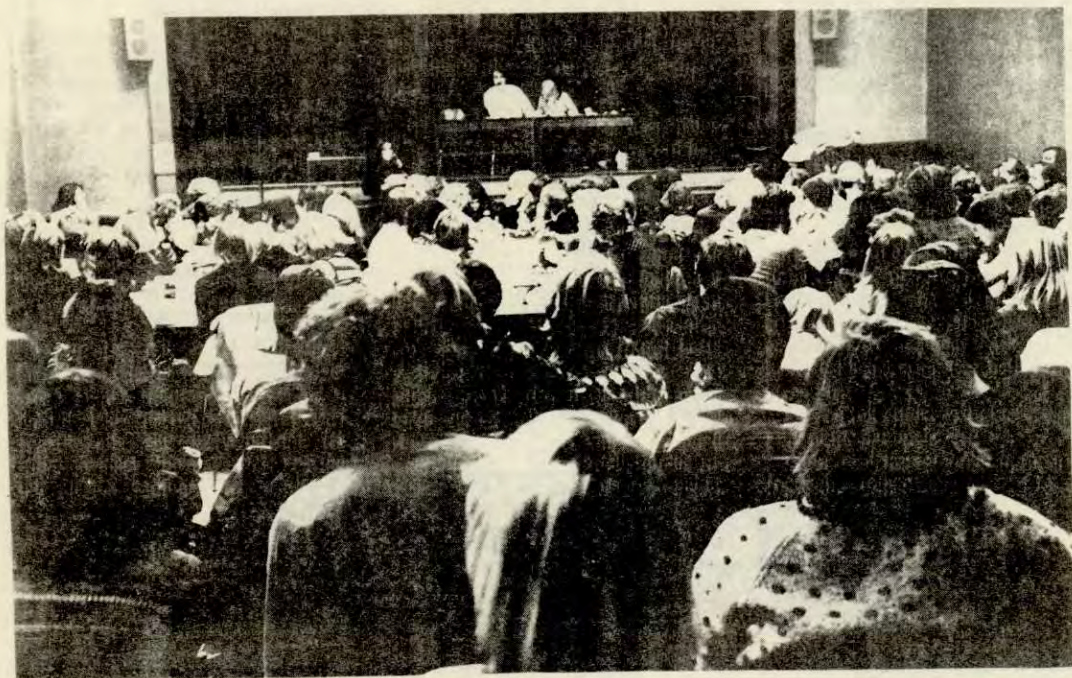
taktikken må utvikles. Jeg skal gi noen eks. på hva jeg mener med det:

Er det sann at vi kommunister ikke kan inngå taktiske kompromisser? Eller er det sann at vi kommunister ikke kan gjøre taktiske retretter for å holde våre egne styrker inntakte? Sjøl sagt ikke. Hvis det er sann at dersom vi ikke inngår kompromisser eller foretar retretter vil vi risikere å bli suspendert eller endog sparka fra jobben, da er det riktig å gjøre taktiske manøvre. For hvem tjener på at vi blir suspendert fra fagforeninga eller sparka fra jobben? Gavner det parti-arbeidet, fagforeninga eller arbeiderklassen at så skjer? Nepppe.

Jeg setter det litt på spissen nå. kamerat, men det er fordi jeg vil understreke at vi må gå med på kompromisser. Du er mot moms på mat, men du betaler moms på mat i butikken. Du ofrer ikke livet når du står foran en banditt med pistol når han ber deg om ti kroner.

Vi må stå på to bein, kamerat!

Arnold.

Styrk masselinja i rotasjonsinnsamlinga

Den marxistisk-leninistiske rørsla har dei siste åra samla inn mykje pengar i ulike kampanjer, særleg har rotasjonsinnsamlinga synt ein enorm framgang i økonomiarbeidet. I løpet av 1 1/2 år har det komi inn omtrent 1,5 millioner kroner. I ein av dei fyrste innsamlingene partiet hadde, sleitt vi med å klare 75 000 kroner og ein del kameratar hadde motseiinger på slike økonomikampanjer. Dei motseiingene finst det ikkje mykje av idag, tvertom er det stor entusiasme i partiet og ungdomsorganisasjonane for å samle inn pengar for å styrke rørsla sin økonomi.

Revisjonistisk avvik i masselinja

Er så alt bra i denne delen av partiet sitt økonomiarbeid? Eg meiner at til tross for den store entusiasmen i partiet og til tross for at alle fylka overoppfyller målsettingene sine, finst eit avvik i økonomiarbeidet. Det er eit avvik som går ut på å ikkje mobilisera massane rundt partiet til innsats for innsamlingene.

Partiet er arbeidarklassen sitt parti, den organiserte fortroppen som skal leia arbeidarklassen og folket sin kamp. I all vår politiske verksemd strevar vi etter å arbeide etter masselinja og korrigerer avvik frå henne.

Kvifor er det ikkje slik i økonomiarbeidet og? Er det sånn at økonomiinnsamlingene er noko som berre rører ved medlemma, noka som berre medlemma har ansvaret for? Går vi rundt med idear om at det går an å spørja om støtte til ein streik o.l., men at det er «å gå for langt» å spørja etter økonomisk bidrag til partiet.

Eg trur at mange av svara på desse spurnadene vil avsløre eit høgre-opportunistisk avvik i økonomiarbeidet. Det mest alvorlege ved avviket er mistilliten til at folk utafor partiet vil stø innsamlingene våre og ideen om at dette må vi klare sjølv. Argumenta mot desse range ideane er

det same som når vi seier at politikken vår skal verta massane sin politikk, at Klassekampen skal verta massane si avis. Det er ikkje berre partiet som treng å ha ei riktig line i kampen eller å ha ei avis. Massane sjølv treng politikken til arbeidarklassen sitt parti, akkurat som dei treng Klassekampen som ei rettesnor for deira eigen kamp. Sånn må vi sjå på innsamlingene. Økonomien er eit fundament for all politisk verksemd, utan pengar kan vi leggje ned alt arbeidet vårt. Når vi samlar inn til eit nytt moderne rotasjonstrykkeri no vil det for det fyrste vera ein del av fundamentet til Klassekampen, men det vil for det andre og kome den progressive rørsla og arbeidarklassen til gode. Det er mange utafor partiet som har stor interesse av eit trykkeri som kan stå i arbeidarklassen si teneste i kampen for betre kår og i kampen for sosialismen.

Styrk masselina

Mao Tsetung har i sin artikkel «Legg vekt på økonomisk arbeid» lagt fram kommunistane si line i økonomiarbeidet: «Opptoppinga av den revolusjonære krigen gjør det maktpåliggende for oss å mobilisere massene til en umiddelbar kampanje på den økonomiske fronten og påta oss alle mulige og nødvendige tiltak for økonomisk oppbygging». Seinere i same artikkel når han skriver om korrekt leiing og riktige arbeidsmetoder er mobiliseringa av massane det fyrste han legg vekt på. (s. 30 i ME-skulen sitt økonomihefte).

Vi skal ha det klart for oss at rotasjonsinnsamlinga er korkje fyrste eller siste gongen partiet har innsamlingskampanjer. Økonomikampanjene har ei positiv innverknad på økonomiarbeidet avdi det er stutte, intensive kampanjer som gjev gode resultat og som gjer det lettare for mange medlem å sjå kva for viktig tyding økonomien har for partiet si verksemd. På dette viset har inn-

samlingene og ein oppdragande funksjon. Økonomien og politikken vert knytta nærare saman.

Innsamlingene som står foran oss i dette året vil krevje mykje, og i framtida kan vi slå fast at det vil verta stilt enda sterkere krav til økonomiarbeidet. Derfor må det vera ei viktig oppgåve å trekkje massane med i økonomiarbeidet, både avdi dei representerar ein veldig ressurs og avdi det har ein oppdragande funksjon på dei og knyttar dei nærare til partiet og partiet si verksemd og oppgaver.

Leiing, organisering, sikring og metodar

Dette er ikkje noko som kjem av seg sjøl avdi det er sagt at det finst eit avvik i økonomiarbeidet vårt. Å styrke rotasjonsinnsamlinga blant massane rundt partiet krev leiing av arbeidet, at nokon organiserar innsamlingene og at det vert fulgt opp med kontroll.

Rotasjonsinnsamlinga bør knyttast nært til Klassekampen-salet. Når vi sel avisa diskuterar vi sjølv sagt om kjøparen ikkje skal tinga på avisa, og da er ikkje vegen lang til å diskutere bidrag til innsamlinga avdi avisa treng eit rotasjonstrykkeri for å stå på to bein. På stand med KK-sal bør det vera bøsser til rotasjonspengar og nokre folk til å samle inn pengar.

Blant arbeidskameratane våre finst det mange som vil gje bidrag om de berre vert spurd. Kor mange sirklar har diskutert rotasjonsinnsamlinga i samband med at tinging på KK og Røde Fane har vori diskutert? Korleis er det rundt i frontane kor vi arbeidar, har vi diskutert bidrag til rotasjonspressa? (Tenk over dei frontane som i framtida vil få trykt propagandaen sin på det nye rotasjonstrykkeriet).

Eigentleg så er det mange metodar vi kan bruke, nokre er nemnd her. Skriv inn om fleire og om røynsler i å trekkje massane rundt partiet med i økonomiarbeidet

Frode

Vervekampanjen:

VERVEBROSJYRA ÅPNER FOR Å VERVE MEDLEMMER MED REVISJONISTISKE STANDPUNKTER

I forbindelse med vervekampanjen til partiet er det sendt ut en pamflett (»Bli medlem av AKP(m-l)!«) som retter seg til folk vi ønsker å tilby partimedlemsskap. Pamfletten tar opp kravet til hardt arbeid, krav til skoling og kravene til partidisiplin, noe som er bra. Men den inneholder også feil som det er nødvendig å kritisere.

Pamfletten har ikke noe eget avsnitt om de borgerlige arbeiderpartiene. Den sier ellers endel riktig om SV, NKP og om den moderne revisjonismen. Men også det som sies er i høyeste grad ufullstendig. I særdeleshet unnlater pamfletten å omtale kampen mot den moderne revisjonismen som en nødvendig del av klassekampen og kampen for revolusjonen. Den inneholder også en formulering som gir inntrykk av at SV er et arbeiderparti med feil: »SV har ikke lært noe av Chile! Hvordan er det mulig at SV over hodet kan lære noe som helst av Chile eller av noe annet eksempel for den saks skyld! Sann sett åpner pamfletten for opptak av nye medlemmer som har revisjonistiske standpunkter.

Under høyreaviket fra partiets stiftelseslandsmøte ble det tatt opp en rekke folk med revisjonistiske standpunkter som partimedlemmer. Det finnes til og med eksempel på at folk som så Sovjet som en progressiv stat ble tatt inn. Dette styrka uten tvil grunnlaget for høyre-aviket i medlemsmassene. Når en del slike folk nå forlater partiet, er dette en bra sak. Pamfletten tar ikke hensyn til disse negative erfaringene. Derfor gjør den heller ikke noe brudd med denne høyre-linja i rekrutteringspolitikken.

Det er nødvendig å trekke ei skarp skillelinje mellom oss og de borgerlige arbeiderpartiene. Dette gjelder ikke minst ved opptak av medlemmer.

Lenin sa at kampen mot opportunistiske elementer ikke kan føres innfor ramma av ett parti. Et parti som har opportunist i rekkene står i fare for å svikte arbeiderklassen når partiet trengs som hardest. Partiet styrker seg

ved å renske seg for opportunistiske elementer. Dette er Lenins sammenfatning av bolsjevikpartiets erfaringer med å ha gjennomgått en rekke harde klassekamper med opportunist i rekkene.

Følgelig er det ei farlig og skadelig linje å ta inn folk med revisjonistiske standpunkter, eller som vakler mellom oss og den moderne revisjonismen. Det

skaper et subjektivt grunnlag for revisjonisme i partiet og prisgir partiets vakling i tider når det blåser hardt!

Denne feilen i pamfletten må derfor rettes opp under veis i vervekampanjen, ved at den moderne revisjonismen tas opp særskilt med sympatisørene for opptak.

Redaksjonen.

TOG PÅ 1. MAI

Hvert eneste år har kamplinja 1. mai økt kraftig i styrke. Et av de viktigste uttrykk for dette har vært det stadig økende antall demonstrasjonstog 1. mai. En del av disse toga, og spesielt de som blir arrangert for første gang, er ofte svært små. En kamerat fra et lite sted har sendt oss et innlegg hvor han stiller spørsmålsteget ved betydning av slike små demonstrasjonstog 1. mai.

1. mai-tog uttrykk for massenes kampvilje

Hvert eneste år blir det flere steder som arrangerer 1. mai-tog. Ofte bare med 8–10 deltakere første gangen. Partiavdelinga jeg tilhører var blant dem som sto overfor dette spørsmålet for første gang i fjor. Sentrale organer mente dessuten at vi burde ha tog. Likevel vedtok vi det motsatte. Seinare har vi oppsummert dette som mye redsel og mindre politikk. På tross av det har jeg motsigelser jeg skulle likt å få klart opp i. Da kan kanskje den slags situasjoner handteres bedre i år.

Demonstrasjonstog har en dobbelt funksjon

For det første har det en propaganda-virkning. For det andre er et tog et uttrykk for massenes kamp. I enkelte tilfeller er det ene viktigst, i andre tilfeller det andre. Som eksempel kan jeg nevne: Punktdemonstrasjoner utafor USAs ambassade. Ved ei sann protestmarkering er det omtrent utelukkende snakk om propagandavirkning.

Store demonstrasjoner mot moms og dyrtid. Dette er massedemonstrasjoner som har så mange folk med at propagandavirkningen er klart underordnet dette at det er et uttrykk for massenes kamp.

En 1. mai-demonstrasjon faller et sted mellom her. At den har en propagandafunksjon (sjøl med 8–10 deltakere) er klart. Minst like viktig mener jeg den andre sida er.

Og her går antakelig motsigelsen. Jeg mener altså at et 1. mai-tog skal være et uttrykk for massenes kampvilje. Hovedfordelen ved et tog framfor et møte er jo at deltakerne har tatt «et lengre skritt», dvs. er på et høgre nivå i klassekampen.

Antall deltakere viktig

For å sette det på spissen: Det er ikke likegyldig om det går 10 eller 10 000 i Oslo. Hvor mye antallet skal telle veit jeg imidlertid ikke. Dessuten

må det være deltakere *utenom partiets rekke*. Vi som allerede er med i partiet, arbeiderklassens høyeste form for organisering, er på et høyt kampnivå allerede. Dersom det bare var oss kunne det like gjerne vært et møte – for vår egen del.

Altså: Det er ikke oss sjøl vi skal nå fram til og trekke med i klassekampen. Det er tvert om massene utafor partiet. Det er for dem at det betyr noen forskjell å gå i tog framfor å stille på et kveldsmøte. M.a.o. blir det ikke noe igjen av massenes kampdag dersom bare oss sjøl går i tog. Dvs. propagandavirkningen består. Men den kan vel like gjerne fylles ved stands ol. så lenge det bare er oss sjøl.

Som folk skjønner har jeg et helt teoretisk system for å forklare meg. Det er bra om folk kan plukke det fra hverandre hvis det er helt galt. Sett i gang!

Pedro

1. Mai — Organiser rundt partiet!

Svar til Pedro fra redaksjonen

Pedros innlegg er — som han sjøl sier — fylt opp med teoretiske spekulasjoner. Etter vår mening er disse spekulasjonene dekke for opportuniste, høyre-opportuniste i synet på 1. mai-tog: Pedro vil ikke gå ut blant massene og slåss for politikken vår. Han tenker sann: «Fordi det neppe vil være mulig å få folk til å slutte opp om politikken vår, legger vi oss lavt i løypa og tar sikte på å gjøre partiets politikk kjent for folk på 1. mai ved å holde stand og kveldsmøte». Dette rettferdiggjør han ved spekulasjoner om «massekampeffekt» og «propagandaeffekt».

Mot dette må vi stille prinsippet om masselinja:

For det første å gjøre partiets politikk til massenes egen, mobilisere

massene til *sjøl å slåss* for den revolusjonære politikken.

For det andre å gjøre massenes dagskrav til partiets krav, å føre disse

krava kraftig fram gjennom 1. mai-arbeidet. Å jobbe etter masselinja må derfor bety å diskutere de lokale krava vidt og breitt blant folk, aktivt kjøre fram prinsippet om reservasjonsrett, stille dristige mål på å få oppslutning om FFP's hovedparoler.

Væpna med sektierisme og høyre-tenkning blir opplegget slik: Si til folk at AKP(m-l) i x-distriktet vurderer situasjonen slik at svært få er modne for å ta skrittet opp på det høye nivået det er å gå i demonstrasjonstog. Men at AKP(m-l) setter pris på at folk tar

imot løpesedler og gjør seg kjent med politikken.

For Pedro blir naturlig nok saker som arbeiderklassens tradisjoner på 1. mai uten betydning: At den norske arbeiderklassen har en *stolt tradisjon i å bruke nettopp demonstrasjonstog* – i by og bygd. Spørsmålet om tog blir kokt ned til et snevert-taktisk spørsmål om partibyggingmetoder: »Det er jo nettopp hovedfordelen med et tog framfor et møte ... at deltakerne er på et høyere nivå i klassekampen.»

SIKKERHETEN OG DEMONSTRASJONSTOG

Til slutt er vi enige med Pedro i at masseoppslutninga er avgjørende for vurderinga: tog eller møte. Men det er utfra vurdering av sikkerheten, noe som Pedro ikke tar opp i det hele tatt.

Det vil utvilsomt være gærnt å gå i

tog med bare medlemmer. Men om ei vurdering av sikkerheten gjør at en ikke har tog – noe som en må ta stilling til lokalt og konkret – så er det like fordømt viktig å mobilisere massene til kamp gjennom 1. mai-arbeidet. *Og også mobilisere dem til støtte for synet vårt på sikkerhetsarbeid.* Derfor står det i bilaget til siste TF:

»Det jevne systematiske massearbeidet er den beste sikkerhetspolitikken. Vinner massene tillit til partiets politikk, ser at den er i deres interesse og vil slåss for den, da vil de også beskytte partiet som sitt eget ... Mobilisering og massearbeid uten 1) en slik bevisst fostring av våre venner og 2) uten at medlemmene og vennene bruker spesielle metoder for å sikre arbeidet, er dømt til å mislykkes.»

Derfor kan heller ikke innlegget til Pedro forsvares utfra en riktig sikkerhetspolitikk – den krever nemlig godt og grundig arbeid etter masselinja og ikke ei sektersk og defensiv holdning i utgangspunktet.

Pedro, se på situasjonen vi står oppe i: Perioden før revolusjonen, perioden før den imperialistiske krigen. Det er stor bevegelse i arbeiderklassen og folket, og krava til partiet er store. Samtidig blåser det hardt – den ny-McCartyistiske kampanja mot oss tiltar i styrke. Vi kan ikke si: AKP(m-l) vil ikke bli slått illegalt på lang tid. I denne situasjonen er det bare en vei framover: *Å organisere massene til kamp rundt partiet.* Så får du vurdere synet ditt på ny – og ikke sette deg ned og si at »nå er det opp til dere andre å plukke spekulasjonene mine fra hverandre».

Redaksjonen.

1. Område: ...
2. Område: ...
3. Område: ...

4. Område: ...
5. Område: ...
6. Område: ...

7. Område: ...
8. Område: ...
9. Område: ...

10. Område: ...
11. Område: ...
12. Område: ...

13. Område: ...
14. Område: ...
15. Område: ...

16. Område: ...
17. Område: ...
18. Område: ...

19. Område: ...
20. Område: ...
21. Område: ...

22. Område: ...
23. Område: ...
24. Område: ...

25. Område: ...
26. Område: ...
27. Område: ...

28. Område: ...
29. Område: ...
30. Område: ...

31. Område: ...
32. Område: ...
33. Område: ...

34. Område: ...
35. Område: ...
36. Område: ...

37. Område: ...
38. Område: ...
39. Område: ...

40. Område: ...
41. Område: ...
42. Område: ...

43. Område: ...
44. Område: ...
45. Område: ...

46. Område: ...
47. Område: ...
48. Område: ...

49. Område: ...
50. Område: ...
51. Område: ...

52. Område: ...
53. Område: ...
54. Område: ...

55. Område: ...
56. Område: ...
57. Område: ...

58. Område: ...
59. Område: ...
60. Område: ...

61. Område: ...
62. Område: ...
63. Område: ...

64. Område: ...
65. Område: ...
66. Område: ...

67. Område: ...
68. Område: ...
69. Område: ...

70. Område: ...
71. Område: ...
72. Område: ...

73. Område: ...
74. Område: ...
75. Område: ...

76. Område: ...
77. Område: ...
78. Område: ...

79. Område: ...
80. Område: ...
81. Område: ...

82. Område: ...
83. Område: ...
84. Område: ...

85. Område: ...
86. Område: ...
87. Område: ...

88. Område: ...
89. Område: ...
90. Område: ...

91. Område: ...
92. Område: ...
93. Område: ...

94. Område: ...
95. Område: ...
96. Område: ...

97. Område: ...
98. Område: ...
99. Område: ...

100. Område: ...
101. Område: ...
102. Område: ...

103. Område: ...
104. Område: ...
105. Område: ...

106. Område: ...
107. Område: ...
108. Område: ...

109. Område: ...
110. Område: ...
111. Område: ...

112. Område: ...
113. Område: ...
114. Område: ...

115. Område: ...
116. Område: ...
117. Område: ...

118. Område: ...
119. Område: ...
120. Område: ...

121. Område: ...
122. Område: ...
123. Område: ...

124. Område: ...
125. Område: ...
126. Område: ...